

Καρτηλίζει καὶ *ἐκαρτηλίζει* (ἐπὶ τρ. προσ.) Σημ. ἀρχίζει νὰ φέγγῃ ἡ αὐγὴ ἢ νὰ ἐξημερόνῃ.

Καρτηλήθρα τὸ εἰς τὰς κανδήλας στηρίζον τὴν θρυαλλίδα ἢ φωτύλιον.

Καρτηλοσούστης. Εἶδος χρυσαλίδος ἢ πεταλούδας, οὕτω καλουμένης, διότι σθεννύει τὰς κανδύλας διὰ τοῦ πτερυγισμού αὐτῆς ὁ Μουσδετζῆς τουρκιστί.

Καούρι (τὸ) παρ' ἄλλοις νυκτοπούλι ἢ θανατοπούλι, εἶδος γλαυκῆς, ἥτις, κατὰ τὴν δημώδη δοξασίαν, καθεζομένη ἐπὶ τῶν οἰκιῶν ἢ ἐρειπίων, προμηνύει θάνατόν τινος διὰ τῶν κρωγμῶν αὐτῆς (πεποιημένη λέξις).

Καούδι (ἐκ τοῦ κᾶω=καίω). « Ἐγείνε καούδι ἢ ἐκαουδιάστη », λέγεται ἐπὶ πολυεψημένου καὶ κυρικύστου ὀπτοῦ.

Καπνέα ἢ *καπνιά* (Suie, noir de fumée). *Καπνοβολᾷ* (τρ. προσ.) ῥῆμα ἀντὶ καπνίζει, ἐκβάλλει καπνόν.

Καππούλα (ἡ) λέγεται τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ ἐφιππίου καὶ *καππούλια* τὰ ὀπισθινὰ σαρκώδη μέλη τοῦ ἵππου (la Croupe) ἢ ἄλλου ζώου οἱ γλουτοί.

Κάπρος καλεῖται ὁ μὴ εὐνουχισμένος χοῖρος (verrat) καὶ *καπροδότης* λέγ. ὁ ἔχων λίαν ἀνεπτυγμένους τοὺς ἐμπροσθίους ὀδόντας.

Καπυρά (ἡ) καὶ *καπυράδα*,—ἡ ἐκ τῆς φλογὸς προερχομένη πυρὰ ἢ πύρωσις ἀντικρὺ τοῦ φούρνου.

Καραβίζει. Λέγεται ἐπὶ τῶν περιπατούντων μεθύσαν τῶν σαλευόντων τὸ σῶμα ὡς τὸ καράβιον.

Καρβουνίδα (ἡ) ὁ παρ' ἄλλοις δαυλίτης νόσσημα τῶν σταχύων τοῦ σίτου ἐκ τοῦ ἡλίου ἀπηνήρακωμένων. §. καὶ *καρβουνίδα* τῆς θρυαλλίδος τοῦ λόχνου.

Καρβουνοστία, ἡ *καρβουνιά* ἢ *ἀνθρακιά*, καρβούριων ἀνημμένων.

Καρέα ἢ *καρύα* τῶν ἀρχαίων, ἡ *καρυδιά*.

Καρέλι τὸ καρούλι παρ' ἄλλοις, ἡ τροχιλέα (μακαρῆς).

Καρίνλα. Πρασινὰ διὰ φυτεῖαν λαχάνων. (ἴδε καὶ Τράφος).

Καρίτσανλος. Καλεῖται τὸ ἐξέχον ἄνωθεν μέρος τοῦ λάρυγγος ἢ τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ. Λέγεται καὶ *Καρκατσάκης*.

Κάρκανο καὶ *κοῦρκουθο* καὶ *καρκαριασμένο* ψωμί. Λέγεται ὁ πολυεψημένος ἄρτος ἢ ἄλλο τι ὀπτόν (ἴδε Καούδι).

Καρκατζίκα (ἡ), ἡ τσάνδα τῶν κυνηγῶν. Σακκίον λεπτὸν ὅπου τίθενται τὰ κυνήγια.

Κάρλος λέγεται ὁ καυλὸς τοῦ φυτοῦ τῶν κρομύων.

Καρναπίτι τὸ παρ' ἄλλοις *κουνουπίδι* (Chou-fleur).

Καρούλα ἢ *καυσαλὶς* ἢ *φυσκαλίδα* προερχομένη ἀπὸ καύσιμον ἴδε καὶ *καντήλα*.

Καρπὸς καὶ *πληθ. καρποί*. Λέγονται κυρίως τοῦ σίτου καὶ τῆς κριθῆς.

Καρπολογᾷ (ῥῆμ.) « Καρπολογοῦν τὰ γεννήματα » ἢ « εἶναι καρπολογημένα » τουτ. ἀρχίζει νὰ μορφώνεται ὁ καρπὸς αὐτῶν *καρπολογοῦν* ἢ εἶναι *καρπερά* τὰ δένδρα » καὶ ἡ παροιμ. « ὀλίγα λόγια καὶ καρπερά » ἀντὶ ὀλίγα καὶ καλὰ.

Καρόνω « ἐκάρωσαν τὰ μάτια του » τουτ. κλίνουν πρὸς ὕπνον. (ἴδ. καὶ ἀποκαρόνω).

Καρυδολαία καὶ *καρυδολαῖς*. Τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπὸς εἶδους ἐλαιῶν ἔχων μέγεθος καρύου.

Καταβάθρα καὶ *καταβούδι*. Λάγκος ἢ κοιλὰς βαθεῖα καὶ κατωφερὴς ἐν εἴδει χαράδρας παρ' ἄλλοις *Καταβάθρα* τὸ βάραθρον.

Καταβολάκα καὶ *καταβολεύω* ἢ *καταβολιάζω*, τὸ καταμουσχεύειν τῶν ἀρχαίων ἢ μεταφυτεύειν τὰς παρφυάδας φυτοῦ τινος πρὸς πολλαπλασίασιν αὐτοῦ (*Propago, Provigner, marcoter*). « Ἐκκαμε καταβολάδες εἰς τὸ ἀμπέλι » ἢ ἐφύτευσε *κατάβολάδα* καὶ μεταφ. « Ἐγείνε *καταβολάδα* » ἀντὶ τοῦ ἀπέθανε ἢ ἐθαψάν τινα.

(Ἀκολουθεῖ).

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΑΣΜΑΤΑ.

(Συνέχ. ἴδε φυλ. 300.)

—ooo—

20.

Κίνησαν τὰ λαλόπουλα
Τὰ καπετανόπουλα
Καὶ πᾶν τὸ πέρα μαχαλά
Ποῦ 'ν τὰ κορίτσια μοναχά,
Τὴν στράτα ποῦ πηγαίνανε
Τὴν σκάλα π' ἀναβαίνανε
'Εκεῖ τὰ πιάνει μιὰ βροχή
Μιὰ σιγαλή μιὰ ταπεινή,
Κ' ἐδράχηκαν τὰ τσάμικα
Καὶ τὰ φιλά 'ποκάμισα.
Μαζώτε κιούπαις χίχαλα
Νὰ πυρωθοῦν τὰ τσάμικα.

21.

Νὰ ἤμουνα πετροκάβουρας 'ς τὴν πλάκα ποῦ λευκαίνει
Νὰ τσιμπάγα τὸ πόδι σου, νὰ ἰδῶ γιὰ δὲν μοῦ κρένεις.
Μοῦ εἶπαν ἀρραβωνιάστικες, μὲ γειά σου μὲ χαρά σου
"Ολοὶ νὰ 'ρθοῦν 'ς τὸ γάμο σου κ' ἐγὼ 'ς τὰ κόλλυδά σου,
Τὴν κυριακὴν νὰ ὑπανδρευθῆς, τὸ βράδυ νὰ χηρεύσης
Καὶ τὴν δευτέρα τὴν αὐγὴν ἐμένα νὰ γυρεύσης

22.

Ἦθελα νὰ πάω 'ς τὸ μῦλο
Μὲ τὴν θειά μου τὴν Κονδύλο

Κ' εἶχ' ἀράδα γιὰ ν' ἀλέσῃ
Κ' ἡ Κονδύλο δὲν μ' ἀρίνει,

.
.
.
.
.
.
.
.
.
.

23.

Χήρας ὑγιὸς εἶν' ἀρρώστος βαρεῖα γιὰ νὰ πεθάνῃ
Καὶ μπαينوθαίνουν οἱ γιατροὶ τὰ ἱατρικὰ εἰς τὰ χέρια
Σὰν μπαينوθαίν' ἡ μάνα του τὰ χέρια σταυρωμένα.

Δὲν μοῦ μιλεῖ, παιδάκι μου, τὸ τί ν' ἡ ἀρρώστιά σου.
Νὰ πάω εἰς τὴν πόλιν γιὰ γιατρό εἰς τὴ Λάρσα γιὰ βοτάνι;

Μάνα τῆς πόλης ὁ γιατρός ἐμένα δὲν γιατρεύει
Παρά μιὰ κόρη ποῦ εἶδα ἐγὼ εἰς τὸν ἀργαλειό κ' ὑφαίνει
Ὑφαίνει τὰ μεταξωτά κ' ὑφαίνει τὰ βελούδια.

Σύρε ἡ μανοῦλα πὲς τῆς τὸ γυναικὰ νὰ τὴν πάρω.

Πέρνει τὴ ρόκα τῆς, καὶ πᾶ καὶ πᾶει εἰς τὴν μαυρομμάτα.

Κ' ἀπὸ μακριὰ τὴν χαιρετᾷ κ' ἀπὸ κοντὰ τῆς λέγει

Μωρὴ ὁ υἱός μου σ' ἀγαπᾷ γυναῖκα νὰ σὲ πάρῃ.

Σὰν μ' ἀγαπᾷ δὲν ἔρχεται γυναῖκα νὰ μὲ πάρῃ;

24.

Ἐλένη τί ἐκτερίνησες κ' εἶσαι μαραζομένη;

Ἐγὼ ζωνάρι σ' ἔφερα καὶ φορεσιά σου πῆρα.

Φωτιά νὰ κάψῃ τὰ σκοτυὰ καὶ λαύρα τὸ ζωνάρι

Μπροστὰ εἰς τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν, μπροστὰ εἰς τὸ παλληκάρι.

Τρία παλληκάρια ἀρμάτωσε καὶ πᾶν νὰ τῆς τὸν φέρουν

Μᾶνα νὰ φέρουν τὸν γαμβρὸν τὸν ἄνδρα τῆς Ἐλένης;

— Κ' ἡ μάνα τῆς τῆς ἔλεγε κ' ἡ μάνα τῆς τῆς λέγει.

Ἐδῶ Ἐλένη μου νὰ ἰδῇ ποιὸς εἶν' τῆς ἀρεσιᾶς σου.

Κεῖνος ποῦ σοῦρνει τὸν χορὸ καὶ λείπει τὰ τραγούδια.

Ἐκεῖνος εἶν' ὁ Κωνσταντῆς ὁ ἄνδρας τῆς Ἐλένης.

25.

Ἐκρύωσα κ' ἐμάργωσα κοντεύω νὰ πουντιάσω.

Κοντὰ εἰς τὴν κόρη, ἐξύγωσα, κοντὰ εἰς τὰ μαῦρα μάτια.

Τὰ μαῦρα μάτια μὲ τηρᾶν, τὰ γαλανὰ μοῦ λένε:

Κάμε πέρα Γαϊδάρου γυιὲ καὶ ξεχασμένου κλήρα,

Μὴ μοῦ λερώνῃς τὰ σαγιά καὶ κόβῃς τὰ τσαπράζια,

Τί ἔχω μανοῦλα κ' εἶν' κακιά κ' ἔχω καὶ πέντ' ἀδελφια,

Σὰν εἶν' τ' ὅλουμικρότερο ποῦ νὰ μὴν τὸ ἔβρῃ ὁ χρόνος.

Πῶσα ἡμεροῦλα μ' ἐρωτᾷ καὶ πῶσα μετημέρι

— Ποῦ τάβρης τὰ γαρούφαλα καὶ τὰ πολλὰ μερτσάνια;

— Ἡ Ἀναστασῆ μοῦ τὰ στείλει, ἡ ἀδελφή σ' ἡ χήρα,

Καὶ τὸ σπαθῆκι ἐξώστηκε, τὸ τυφεκάκι ἐπῆρε

Σ' τὴν πόρτα εἰδιὰ κ' ἕκατος δυὸ ρεῖ νὰ ξημερώσῃ.

— Σῶνα καυμένη Ἀναστασῆ, Σῶνα καυμένη χήρα,

Σῶνα κ' ἀναψε τὴν φωτιά, κ' ἀναψε τὸ λυχνάρι.

— Βρὲ δὲν μπορῶ ἀδερφοῦλι μου κ' ἔχω βαρεῖα λιγούρα.

Ἐμπα κ' ἀτός σου κ' ἀναψε, κ' ἀναψε τὸ λυχνάρι.

Ἐμῶκε μέσα κ' ἀναψε κ' ἀναψε τὸ λυχνάρι,

Κοντὰ τῆς διὰ κ' ἕκατος καὶ τὴν ξαναρωτᾷ,

— Τασῆ τ' εἶδες εἰς τὸν ὕπνῳ σου, τ' εἶδες καὶ εἰς τ' ὄνειρόσου;

— Εἶδα τσαπιά καὶ ἐσχάφτανε καὶ φτωάρια σιδερόνια,

Εἶδα καὶ τὸ σπαθῆκι σου εἰς τὸ αἷμα βουτηγμένο.
Καὶ τὸ σπαθῆ του τράδισε τῆς κόβει τὸ κεφάλι.

26.

Τώρα τὸ θράδν εἶναι καλὰ νὰ πιῶ, νὰ τραγουδήσω

Νὰ πάῃ φωνή μου σύγγεφῳ, ὦηλά σὰν κατσιφάρα.

Δώδεκα κίστρα ξύπνισα καὶ ἐξήντα μοναστήρια

Σὰν ξύπνισα μιὰ καλογρηὰ μέσ' ἀπὸ τὸ καλλί τῆς.

Κλοτσοπατάει τὰ ροῦχά τῆς καὶ κάνει τὸ σταυρό τῆς.

Σύρε σταυρὸ εἰς τῆς ἐκκλησιαίς, σύρε εἰς τὰ μοναστήρια.

Καὶ γὼ θὰ πᾶ νὰ πανδρευθῶ νὰ πάρω παλληκάρι.

Νὰ κάθωμι εἰς τὸ γόνα του, νὰ τὸν κερυῶ νὰ πίνῃ.

Κεῖνος νὰ πίνῃ τὸ νερό κ' ἐγὼ νὰ πλέω μέσα

Σὰν τὸ ψαράκι εἰς τὸ ἱαλιό.

27.

Σ' ὅλον τὸν κόσμον ἔπῃγα εἰς ἑλὴν τὴν Φραγκιά

Τὰ μάτια μου δὲν εἶδαν παρόμοια κοπελιά.

Ἐφῆς, προῦδες τὴν εἶδα κάτω εἰς τὸν ποταμόν

Σ' εἶνα βαλὺ πηγᾶδι κ' ἔβγανε νερό.

Εἶχε τὰ μάτια μαῦρα εἰς τὸ μάγουλο ἐλῆα

Εἶχε καὶ εἰς τὸ στήθος χρυσὴ πορτοκαλλιά.

Χαμῆλως τα λιγάνε γιατί μὲ σφάζουνε

Δυὸ μαχαιριάς μοῦ δίνουν μὲ κοματιάζονε.

Γιὰ δόστε τὴν τὸ σίγλα κ' εἶνα κοντὸ σχοινί

Γιὰ νὰ τὸ τυρανίστε τὸ λιγερὸ κορμί.

Κόρη μακριὰ τὰ ἔχει τὰ ξανθὰ μαλλιά,

Κόψε τὴν μιὰ πλεξίδα κ' αὐγάτα τὸ σχοινί.

Ἄλλως.

Εἶχε εἰς τ' ἀχείλι βάμμα εἰς τὸ μάγουλο ἐλῆα

Κ' ἀνάμεσα εἰς τὰ στήθη χρυσὴ πορτοκαλλιά.

Κάνει τὰ πορτοκαλλία καὶ δὲν μυρίζουνε

Κάνει τὰ παλληκάρια καὶ δαμονίζονται.

Βαρὺ σταμνὶ τῆς δίδουν καὶ κοντὸ σχοινί.

Τ' ἀκούει ὁ περιβολάρης κ' ἡ περιβολαριά.

Τριγύρω τάχεις φῶς μου τὰ κατσαρὰ μαλλιά

Κόψε τὴν μιὰ πλεξίδα κ' αὐγάτα τὸ σχοινί

Καὶ μὴν τὸ τυραννέις τὸ λιγερὸ κορμί.

28.

Ὁ Μάξι μὲ τὸν Θεριστὴ ἐκάνανε ζιαφῆτι.

Τὴν ἀνοίει κατέσανε δὲν μπεγεντάει νὰ πάῃ.

Κ' ὁ Θεριστῆς τῆς ἔλεγε κ' ὁ Θεριστῆς τῆς λέγει

— Μὴν καμαρώνῃς ἀνοίει μὲ τὰ πολλὰ λελούδια,

Πισὼ ἔχω γὼ τὸν Ἀγαστο τὰ καίει καὶ τὰ μαραίνει.

Σ' τὸ βυτινώτικο βουνὸ, καρσὶ εἰς τὴν Πατριτσα,

Κεὶ βγαίνει εἷνα κρυὸ νερό, καὶ μὴ κατάνκρυα βρούσι,

Πᾶν τὰ κοπελῖα γιὰ νερό, μὲ ταῖς ἀρχοντοπούλαις.

Πάει κ' ἡ Χιόνα γιὰ νερό, πάει μὲ τὸ θάρλι.

Κ' ἀκούει ταῖς ἄλλαις κ' ἔλεγαν καὶ τὴν ἀναγελθάνε,

— Μωρ' Χιόνα τ' εἶσε κίτρινη καὶ τ' εἶσε μαραμένη;

— Τσοῦπαις σὰν μ' ἐρωτήσετε νὰ σᾶς τ' ὁμολογήτω.

Ἡ μάνα μου μ' ἐμᾶλλωσε κ' ἀφέντης μου μὲ δέρνει.

Κ' ἐμὲ μαράζει μὲ ἕκατος.

29.

Καράθ' ἔρχετ' ἀπὸ τὴν Χιὸ

Καὶ φέρνει μέσα Χρίτισαις

Σ' τὸ μῦλο τῆς ἀράξανε

Κ' ἐξετιμῶσαν τὸ φιλι

Τῆς πανδρευμένης τέσσαρα
Τοῦ μπιρισμένου κοριτσιῦ
τὴν μέση μέση τὸ γιᾶλό.
Ὅμορφαις κ' Ἀναπλιώτισσες,
καὶ ταῖς ἰδιαμοιράσανε
ἓνα βενέτικο φλωρί
τῆς χήρας δεκατέσσαρα.
χίλια φλωριά βενέτικα.

30.

Καλὰ ἔσπουν Γεώργη 'ς τὰ βουνὰ καλὰ ὅσπουν 'ς τὴν Σι-
λίδω.

Τί ἐχάλευες τί ἐγύρευες 'ς τοὺς κάμπους ποῦ ἐκατέθεις;
— Πῆγα μαυρὸς 'ς τὰ πρόβατα νὰ τὰ χαινοποριάσω.
Κ' οὐλα τ' ἀμπέλια τὰ 'δεῖρα γιὰ 'να γλυκὸ σταφύλι,
Καὶ δὲν ἤμπόρεσα νὰ βρῶ ἓνα γλυκὸ σταφύλι.
Παρὰ 'ς τοῦ Γκάλου τὴν φωτιά ἡῦρα γλυκὸ σταφύλι.
Καὶ τὸ 'κοῦφα καὶ τὸ 'φαγα ὁρατίστηκ' ἡ καρδιά μου.
Κ' ἡ σκύλα ἡ Ζαρουχλιώτισσα ἡ ὄδρηά ἡ μαγαρισμένη.
Μπροστά μου ὄγῃς κ' ἑκατοε καὶ μοῦ βαρεῖ τὰ 'γίδια.
— Πίσω Γεωργῇ τὰ πρόβατα, πίσω Γεωργῇ τὰ 'γίδια
Μὴ μοῦ θολόνῃς τὸ νερό, μὴ μοῦ τὸ μουρδαρεύῃς
Τί θὰ λευκάνω τὸ πανί, νὰ ρυτιάσω τὰ προικιά μου.
Κ' ἐκεῖνος δὲν τ' ἀγροίκησε τῆς σκυλοβρηῆς τὰ λόγια
Ὅχ τὰ μαλλιά τὴν ἄρπαξε χάμου τὴν γονατίζει.
— Ἄφσε με Γεώργη ὅχ τὰ μαλλιά καὶ πιάσε με ὅχ τὸ
χέρι.

Θέλεις 'ς τὸ σπῆτι σύρε με θέλεις 'ς τὰ πρόβατά σου
Θέλεις 'ς τοὺς Τούρκους τοὺς ψηλοὺς τοὺς βολιμοχυμένους.

31.

Σ' οὐλον τὸν κόσμον ξαστεριά 'ς οὐλον τὸν κόσμον ἥλιος
Σ' τὴν οὐλία Κοντοβάβαινα πολὺ σκοτιδιασμένος.

Κᾶνε βουδάλια σφάζονται κᾶνε στοιχειὰ παλεύουν.
Μὰ οὐδὲ βουδάλια σφάζουσα μὰ οὐδὲ στοιχειὰ παλεύουν.
Ὁ Χάντσος βαρεῖ ἀρρώστος βαρεῖ γιὰ νὰ πεθάνῃ,
Καὶ μπαινοδαίνουν οἱ γιατροὶ μὲ γιαιτρικά 'ς τὰ χέρια
Σὰν μπαινοδύνην ἡ μάνα τοῦ τὰ χέρια σταυρωμένα.

Δὲν μοῦ 'μιλᾷς παιδάκι μου γιὰ δὲν μοῦ παραγγέλλεις;

Τί νὰ σοῦ εἰπῶ μανούλα μου τί νὰ σοῦ παραγγεῖλῶ;
Κατὰ τοῦ Ἀάλα μὴν περνᾷς, κατὰ τὰ Λαλοχώρια.

Γιατί ἔχω ἔχθρους καὶ χαίρονται, φίλους καὶ μὲ λοποῦνται,

Ἔχω καὶ μιὰ ἀγαπητικὴ μιὰς χήρας θυγατέρα

Ὅλ' ἀμυρὰ τὰ φόρεσε ὅλ' ἀμυρὰ τὰ βάρει,

Σὰν τοῦ κοράκου τὸ φτερό. Σὰν τὸ πουλὶ μαδιέται.

Σ' τὸ παραθύρι κάθεται, 'ς ταῖς δημοσιᾶς τηράει.

Ὅσοι διαβάταις κ' ἂν περνοῦν ἔλους θὰ τοὺς ρωτάει.

Διαβάταις μου, στρατιωτῆς μου, καλοὶ μου στρατολάτες,

Μὴν ἴδετε τὸν Χάντο μου, τὸν ἀγαπητικόν μου;

32.

Κανεῖς δὲν τὸ ἐπάτησε τὸ κάστρο τοῦ Ἐπάχτου.

Ὁ Ρουπκιάς τὸ πᾶτησε μὲ τὸν Γεροχασάδα.

Πῆραν ἀσπρά πῆραν φλωριά πῆραν μαργαριτάρια

Πῆραν τὴν κρούπα τοῦ παπᾶ πρώτην ἀρχοντοπούλαν.

Μπροστά τὴν πᾶν δὲν περπατεῖ καὶ πίσω κοντοστέκει.

« Περπάτει ἀστρί, περπάτει αὐγή, περπάτει νιὸ φεγγάρι »!

33.

Οἱ κάμποι θρέψουν ἄλογα καὶ τὰ βουνὰ λεβέντες.

Κ' ὁ δόλιος ὁ ξερόκαμπος ταῖς κλουκιουνωτοπούλαις.

Ὅπου φοροῦν γραφτὰ βρακιά καὶ κόκκινα τσεμπέρια.

Καὶ 'πᾶν γιὰ ξύλα 'ς τὸ Χελμὸ καὶ παίζουν ταῖς ἀμάντζαις.

Μὰ πῆγα καὶ ρογιόστηκα 'ς ἓνα παπᾶ κοπίλι

Νὰ τοῦ φυλάξω πρόβατα, νὰ τοῦ φυλάξω γίδια.

Καὶ ῥόγα δὲν τοῦ γύρεψα μὰ οὐδὲ τὴν δούλεψί μου,

Παρὰ τὴν θυγατέρα τοῦ γοναῖκα νὰ τὴν πάρω.

Καὶ 'κεῖνος δὲν τὴν ἔδωκε ὁ παλιοστραγογένης.

Μ' ἐπῆρε τὸ παράπονο κ' ἡ ἐντροπή τοῦ κόσμου.

Μὰ ἐδίᾳκα καὶ τὰ στένεψα 'ς ἓνα στενὸ μπογάζι.

Περνᾷς 'ς κλουκιουνωτίσσης κ' ἡ κλουκιουνωτοπούλαις,

Περνᾷ κ' ἡ κρούπα τοῦ παπᾶ μὲ δυ' ἄλλαις μαρομμάταις.

Κ' ἡ μιὰ τὴν ἄλλη ἔλεγε κ' ἡ μιὰ τὴν ἄλλη λέει.

— Πῶς τὰ περνᾷς Ἀγγελικὴ μὲ τὰ πεθερικά σου;

Μὴ σὲ μαλλιώνει ἡ πενθερά κ' ἡ σκύλα ἡ ἀνδραδέλφη;

— Δὲν μὲ μαλλιώνει ἡ πενθερά κ' ἡ σκύλα ἡ ἀνδραδέλφη,

Τὸν ἄνδρα ποῦ μοῦ δώσανε κουφὸς καὶ κασιδιάρης.

— Καὶ ἐμένα ἀδελφοῦλα μου κουφὸς καὶ κασιδιάρης.

Ἔλα νὰ τοὺς ἀφήσωμε τοὺς παλιομασκαράδες

Νὰ πάρωμε ὅχ τὰ Σουδενὰ ποῦ 'ναι λεβεντοχωρι.

Ὅπου φοροῦν τὰ κιάμικα καὶ τὰ πλεχτὰ τσαρούχια.

34.

Μάνα ξύλα δὲν ἔχομε, μὲ τί θὰ ἰδοῦμε βράδυ;

Μωρή πότε μὲ 'ρώτησες καὶ μὲ ρωτᾷς καὶ τώρα;

Πάρε τὴν τσεκουρίτσα σου, πάρε καὶ τὸ σχοινὶ σου

Σύρε 'ς τοῦ Ντούσα τὰ μαντριά, 'ς τοῦ Γεώργη τὰ γαλάρια,

Καὶ 'κεῖ 'ναι ξύλα κέντρινα, ξερά, ξεφλουδισμένα,

Καὶ στρώσε τὸ σχοινάκι σου, τὰ ξύλα νὰ ζαλιάσῃς.

Πάνω π' ἐστρώσε τὸ σχοινὶ, τὰ ξύλα νὰ ζαλιάσῃ

Βλέπει τὸν Γεώργη ν' ἄρχεται μὲ τὴν φαιὰ καθάλα,

Κ' ὅχ τὰ μαλλιά τὴν ἄρπαξε χάμου τὴν γονατίζει.

Ἄφσε με Γεώργη ὅχ τὰ μαλλιά, καὶ πιάσε μ' ὅχ τὸ χέρι.

Θέλεις 'ς τὸ σπῆτι σύρε με, θέλεις 'ς τὰ πρόβατά σου.

35.

Κόρη μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ μὲ τὰ μαῦρα μάτια

Τὴν πέρα ῥόγα μὴν περνᾷς, τὰ δώθε μὴ διαδᾶνῃς.

Γιατί ἔνε ὁ γυιὸς μου ἀπὸ κρασί κ' ἀπὸ ψηλὴ ταῖερνα,

Σοῦ κόβει τὰ δασὰ κουμπιά, φιλεῖ τὰ μαῦρα μάτια.

Καὶ 'κεῖνη δὲν τ' ἀγροίκησε τὰ λόγια ποῦ τῆς εἶπε.

Τὴν πέρα ῥόγα πέρασε, τὴν δώθε ῥόγα πάει.

Τῆς κόβει τὰ δασὰ κουμπιά, φιλεῖ τὰ μαῦρα μάτια.

36.

Οὐλαὶς ἡ βέργαιος εἶν' ἐδῶ

Βεργούλα μου δὲν εἶν' ἐδῶ

Λαίπει 'ς τὴν βρύση γιὰ νερό.

Θὰ πᾶ καὶ 'γὼ κοντὰ νὰ ἰδῶ

Νὰ τῆς θολώσω τὸ νερό

Νὰ τῆς τσακίσω τὸ σταμνὶ

Νὰ πᾶν 'ς τὴν μάνα τις ἀδιανή.

Νὰ τὴν μαλλώσ' ἡ μάνα τῆς,

Βέργου μου ποῦ 'ναι ἡ στάμνα σου

Μανοῦλα παραπάτησα

Κ' ἔπεσα καὶ τὴν τσάκισα.

Δὲν εἶναι παραπάτημα

Παρὰ εἶν' ἀνδρὸς ἀγκάλισμα.

37.

Μάνα καράδια τέσσαρα, μάνα καράδια πέντε,

Κατέδα κάτω 'ρώτατα, κατέδα ζέταξέ τα

Μὴν ἴδαν τὸν ἀσίκη μου, τὸν ἀγαπητικόν μου

Σὲ τί ταῖερνε κάθεται σὲ τί τραπέζια πίνει.

Τίνος χερούλια τὸν κερνῶν καὶ τὰ δικά μου τρέμουν.

Τίνος ματάκια τὸν τηρῶν καὶ τὰ δικά μου κλαῖνε.

Θέλω νὰ τὸν καταρασθῶ καὶ πάλι τὸν λυποῦμαι.

Ἀπὸ ἕψηλά νὰ κρημνισθῇ καὶ χαμηλὰ νὰ πέσῃ

Νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ μάραθα ἐπάνω 'ς τὰ μαρούλια

Ὅχ τὰ μαρούλια 'ς τὸ χάλδαι κ' ὕχ τὸν χάλδαι 'ς τὸ ῥίζι.

38.

Σαρανταπέντε κυριακάς κ' ἐξήντα διὰ δευτέραις

Δὲν εἶδα τὴν ἀγάπῃ μου τὴν ἀγαπητικὴ μου.

Κ' ἐφές τὴν εἶδα 'ς τὸ χορὸ καὶ 'ς τὸ χορὸ χορεύει.

Καὶ μετὸ 'μάτι μάκανε καὶ μετὸ 'μάτι λέγει.

—Ποῦ 'σούν ἐφές λεβέντη μου ποῦ σούν προφές καλέ μου;

—Ἐφές ἤμουν 'ς τὴν μάνα μου, προφές 'ς τὴν ἀδελφὴ μου.

Κ' ἀπόψε, ἡ μαυρομμάτα μου, σ' ἐπένε θέ νὰ μείνω.

—Καλῶς νὰ ῥθῇς λεβέντη μου, καλῶς ν' ῥθῇς πουλί μου.

Π' ἔχω ψαράκια 'ς τὸν ταβᾶ π' ἔχω λαγούς ψημένους,

Π' ἔχω κ' ἓνα γλυκὸ κρασί ἀπὸ τὸ μοναστήρι.

Μὰ κίνησε καὶ κ' ἐδιάνκε 'ς τοῦ κ. . . . τὸ σπῆτι.

Βρίσκει ταῖς πόρταις σφαλισταῖς καὶ σρικταμπανομέναις.

Πέρνει λιθάρια 'ς τὴν ποδὶά πετάει 'ς τὰ κεραμιῖδια.

—Κόρη ἂν κοιμάσαι ξύπνισε κ' ἂν κάθεις ἔδωγα ἰδίς μας

Σ' ἂν ἔχης κ' ἄλλον ἄγουρον ἔδωγα κ' ἀσλόγιασέ μας.

39.

Πῆρα τὸ τουφεκάκι μου καὶ πῆγα γιὰ κυνήγι.

Κ. οὐλὸν τὸν κόσμον ἔδειρα κ' οὐλὰ τὰ καταράχια

Κυνῆγι δὲν ἀπάντησα, μὰ οὐδὲ λαγούς, περδιέια.

Καὶ μετὸ γέρμα τοῦ ἡλιοῦ ποῦ πάει νὰ βασιλεύσῃ

Βλέπω μὲ κόρη κ' ἔρχεται, κ' ἔρχεται στολισμένη.

Ἐρχετ' ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ κ' ἀπὸ τὸ πανηγύρι.

Κ' ἀπὸ μακρὰ τὴν χαιρετῶ κ' ἀπὸ κοντὰ τῆς λέω.

—Κοντοκαρτέρει λιγερὴ κἄτι νὰ εἰς ῥωτήσω

—Ἐγὼ θὰ πάω καὶ βιάζομαι γιὰ τ' εἶμαι μοναχὴ μου

Κ' ἔχω στρατιῶτες σπῆτι μου, ῥίχνουν καὶ με σκοτώνουν.

Ἐλα τ' ἀπομεσήμερο, ὅπου εἶμαι μοναχὴ μου

Νὰ κρυφοκουδεντιάσωμε τὰ μυστικά μας λόγια.

Μὰ κίνησε καὶ διάνκε 'ς τοῦ κ. . . . τὸ σπῆτι

40.

Μὰ πῆρα ἓνα ἀνήγορο κ' ἓνα ἀνηφοράκο

Νὰ βρῶ κλαράκι φουντωτὸ καὶ ῥιψιμὸ λιθάρι

Νὰ γείρω ν' ἀποκοιμηθῶ, ἴλιγον ὕπνον νὰ πάρω.

Μὰ οὐδ' ἔγριρα οὐδ' ἐπλάγιασα οὐδὲ τὸν ὕπνον πῆρα.

Π' ἔκατ' περάσαν τρεῖς ἀστοί, κ' αἱ τρεῖς καλοὶ λεβέντες.

Ἐνας μὲ μῆλο μὲ βαρεῖ, καὶ ἄλλος μὲ δακτυλίδι,

Κ' ὁ τρίτος ὁ καλῆτερος μὲ χανχιαρὰ μοῦ δίνει.

Ποῦ γὰρ τὸ μῆλο τὸ φαγα τὸ δακτυλίδι τόχω.

Τὴν χανχιαρὰ τὴν μαχειρὰ 'ς τὴν κέπη τὴν βασταίνω.

Γιὰ νὰ τὴν πᾶ 'ς τὸ χρυσικό νὰ τὴν περιχρυσώσῃ

Νὰ φτιάσω γκόλφι καὶ σταυρό, σταυρό καὶ δακτυλίδι.

Τὸ δακτυλίδι νὰ φορῶ, τὸ γκόλφι νὰ βασταίνω

Καὶ τὸ σταυρὸ νὰ προσκυνῶ νὰ λέω τ' εἶν τὸ κορμί της.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΔΙΑΦΟΡΑ.

—οοο—

ΤΟΚΟΓΑΥΦΟΣ. Πάτερ ἄγιε, καλὸν εἶναι νὰ κηρύξῃς κατὰ τῶν τοκογλύφων.

Ἱεροκῆρυξ. Ἀλλὰ. . . με εἶπαν. . .

Τοκογλύφος. Σὲ εἶπαν τὴν ἀλήθειαν, πάτερ μου.

Ἱεροκῆρυξ. Λοιπὸν. . . θέλεις νὰ πύσης. . . ;

Τοκογλύφος. Ἐγὼ; . . . Ὅχι— θέλω νὰ κάμω τοὺς ἄλλους νὰ πύσουν διότι ὁ ἀνταγωνισμὸς τῶν με καταστρέφει.

ΕΠΑΙΝΟΣ. Ἐπαινος, μάλιστα εἰς ἡγεμόνα ἀποδιδόμενος, τότε μόνον ἔχει ἀξίαν ὅταν ὁ χαρακτήρ τοῦ ἐπαινουμένου καὶ ὁ τοῦ ἐπαινούντος ἐγγυῶνται ὅτι ὁ μὲν ἐπαινῶν ἡδύνατο νὰ εἴπῃ τὸ ἐναντίον, ὁ δ' ἐπαινούμενος θὰ τὸ ἐπέτρεπε.

ΛΕΙΩΜΑ. Πότε θὰ παρέλθουν αἱ κρινολίται κτλ.; Ὅπως ὅλα τὰ γελοῖα—ὅταν θ' ἀντικατασταθοῦν δι' ἄλλων.

2. ΚΑΙ 2=4. Μὴ ἔχῃς γείτονας ἂν θέλῃς νὰ ζήσῃς ἐν εἰρήνῃ με αὐτοῦς.

ΔΟΓΜΑ. Φιλόσοφος τις. . . Κινέζος, εἶπε. Πράξον ὅ,τι θέλεις νὰ εἶχες πεπραγμένον πρὸ ἐκείνου τὸ ὅποιον ἐπιθυμεῖς νὰ πράξῃς. »

ΓΝΩΜΙΚΟΝ. Οἱ ἄνδρες ὅταν δὲν εἶναι πολὺ ἀνώτεροι τῶν γυναικῶν εἶναι πολὺ κατώτεροι αὐτῶν.

(Alph. Karr, En Fumant.)

ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΠΟΥΣ. Αὐλικός τις τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος ὑπερεπήναι τὴν καλλονὴν αὐλικῆς κυρίας καὶ ἐνθουσιῶν ἔλεγε. « ἔχει ὀμμάτια μαγευτικά, στόμα ῥόδινον, βραχίονας ἀλαβαστρίνους, μέσην βασιλίσσης. . . — Συνκινῶ, ὑπέλαβεν ὁ Ναπολέων, ἀλλὰ πρόσθετε ὅτι ἔχει καὶ πόδα βασιλικόν. » Καὶ τῷ ὄντι ἡ κυρίξ εἶχε μόνην ἑλλειψιν μεγάλων πόδα.

—οοο—

— Βίης ἐρωτηθεὶς τί εἴη ἂν ἄφροδον ἐν τῷ βίῳ, εἶπεν « ἡ ἀγαθὴ συνείδησις. »

— Ἡ παιδεία εὐτυχοῦσι μὲν κόσμος, ἀτυχοῦσι δὲ καταφύγιον.

— Χρὴ τὴν μὲν εὐσέβειαν φανερώς ἐνδείκνυσθαι, τῆς δὲ ἀληθείας θαρρύντως προῖστασθαι.

— Γυνὴ πολλὰ ἀνδρὸς ὀξυτέρη πρὸς κακοφροσύνην. (Δημόκριτος.)

— Δημόκριτος ἰδὼν φθονερὸν λυπούμενον ἔφη « ἡ τούτῳ μέγα κακὸν συμβέβηκεν ἢ ἐτέρῳ μέγα ἀγαθόν. »